

'Legekontoret, vårt andre

■ DANIELA IVAN • Fastlege i Hammerfest

Ja visst er det det! Omtrent halvparten av den våkne tiden vår er vi jo der. Derfor vil i alle fall jeg ha det hyggelig der. Det skal også være praktisk, ryddig og rent, og behagelig for pasientene som kommer inn til meg.

Da jeg byttet jobb i 2006 og flyttet fra byens minste legekontor til et av byens største, tenke jeg: «Jess, endelig har jeg plass til en boksesekk!» Og den ble kjøpt og hengt opp, midt i kontoret.

Gjett om jeg har fått kommentarer. Barna er veldig glade i den, fordi de får lov til både å bokse og sparke i den. Enkelte pasienter vil bare ta rundt den og klemme den, de sier de har ingen andre å klemme på. Noen pasienter har behov for å sparke litt på den. Og noen som aldri ha vært hos meg før, tenker kanskje: «med hun der kødder man ikke». Noen blir kanskje usikre når de

hjem?'

kommer inn første gang og går rett på en boksesekk, men det går fort over, for det er blitt et veldig koselig kontor.

Fysisk mosjon hjelper for sjela, ingen tvil om det! Jeg innså at jeg måtte tilpasse kontoret mitt til mine behov. Det synes jeg ikke var så enkelt å få til, med et stort rom med tre dører, og jeg har ommøblert mange ganger. Mannen hjemme er nok glad for at jeg tar den lysten ut på jobben!

Nå synes jeg at jeg har fått det helt fantastisk. Riktignok kunne det ha vært ønskelig med litt nyere stoler og slikt, men det får komme etter hvert.

Når jeg kommer på jobb, lager jeg te i vår lille kjøkkengarderobe, som jeg deler med kollegaen på nabokontoret. Jeg liker å komme i god tid før de andre, se gjennom timeliste, prøvesvar, epikriser mm og evt. sparke litt i boksesekken... Gjennom denne garderoben kan vi lett gå inn til hverandre uten å måtte gå ut i gangen eller sitte der i sofaen og prate.

Kontoret mitt er delt opp i tre «avdelin-

ger»: en undersøkelsesdel med benken og utstyr som kan skjermes med skjerm Brett fra resten av rommet, en vanlig konsultasjonsdel med skrivebord og en samtalekrok med et lite ekstrabord og bedre stoler å sitte i. Her bruker jeg en av dørene som tavle og tegner og forklarer med kritt. Pasientene tar gjerne bilde med mobilen, før jeg vasker det bort igjen.

Skrivebordet mitt er et heve-senke-bord. Det er genialt, jeg kjører det opp etter siste pasient på dagen og gjør papirarbeid stående. Noen pasienter vil også heller stå, og da gjør vi det.

På skapet står to dansemus som reagerer på høy lyd. Når det kommer unger som er redde og skriker og ikke vil la seg undersøke, begynner de å synge og danse, og konsultasjonen blir straks mere avslappet. Ellers er musene vel heller vaskedamas

skrekk... På veggen henger det en hatt med mange bein på, som jeg noen ganger kan ta på. Dessuten har jeg en giraff, som på kommando kan bli helt slapp. Alt dette er ting som jeg syns kan gjøre en konsultasjon mere ufarlig for mine pasienter og mere hyggelig og morsomt for meg å være på jobb. Jeg har også en del bilder som jeg har fått, som et foto fra en tur til Meltefjordgammen med venner, et nordysbilde som en tidligere turnuslege har tatt, et maleri fra en av byens kunstnere samt selvfølgelig noen kunstverk fra datteren min, som har en uendelig produksjon.

Og er det enda litt tid på slutten av dagen, før jeg må rekke barnehagen, så kan det godt bli litt sparking igjen da også.

Treneren min bruker å si: «Du må ikke ha en jobb som går ut over treningen din!», derfor trener jeg litt på jobben også!

■ DANIELA.IVAN@HAMMERFEST.KOMMUNE.NO